

Francisco Granados, delegat del govern espanyol al País Valencià

“No em considere un virrei”

És l'home de González i Corcuera al País Valencià, i va ocupar el lloc de Burriel després que deixara la plaça per substituir el conseller Blasco. Ex-secretari general dels socialistes al Congrés, va ser defenestrat pel president de Castella-La Manxa, José Bono.

Ex-vice-president del Congrés, ex-president de la comissió d'Interior i Justícia, vostè és de Ciudad Real. ¿Ha tingut problemes per a incorporar-se al nostre país i la seua societat?

—No, només problemes d'aprenentatge.

—¿És cert que es va demanar un professor de valencià només arribar?

—El tinc. Una professora. I va bé, molt bé. Done un parell de classes setmanals, i la veritat és que m'agrada molt. Sempre m'han agradat els idiomes i crec que tinc certa capacitat per a aprendre'ls. Considerava que saber valencià era fonamental. A partir d'ací s'obrin moltes possibilitats per a conèixer els valencians i les seues tradicions, els costums, els seus principals personatges...

—¿Quins llibres té pendents de llegir o ja ha conegut sobre el País Valencià?

—He llegit Martí Domínguez, una novel·la sobre l'horta valenciana. I en tinc un de Joan Fuster, el de *Nosaltres els valencians*, bàsic, que no he començat encara, però ho faré de seguida. Després m'agraden molt les recopilacions que fa la Conselleria de Cultura sobre la història valenciana, tant en els aspectes que han de veure amb la intensa tradició de l'Església en aquest territori, com sobre la literatura, l'art, l'arquitectura, la música... Aquests són els meus llibres de lectura favorits. I després tinc un altre tipus de lectura, d'evasió, que la reprenc cada nit, segons el meu estat d'ànim. Després de *Sí, ministre*, he llegit un de la Bauhaus i dos de Tom Sharpe. Em diverteix moltíssim i la preferesc a qualsevol altra.

—O siga que no es porta a sa casa cap Butlletí Oficial...

—¡Ha, ha ha!... ¡No em passaria mai pel cap, mai!... És una lectura que cal fer resumida i que el meu gabinet prepara, assenyalant-me aquelles notícies que es refereixen estrictament a la Comunitat. La resta de les notícies que vénen al BOE

no mereixen cap interès per a mi.

—¿Sabia abans de traslladar-se que la societat valenciana és, nacionalment, molt conflictiva?

—A mi em sembla que aquest és un tòpic que es gasta molt sovint. La conflictivitat la mesure en funció de la quantitat de problemes i, per tant, de riquesa o de vivesa d'una societat. Com més contingut té, com més patrimoni hi ha, com més possibilitats de treball conté, hi ha més crisi també. Però, sincerament, ací no la trobe en un sentit pejoratiu. Parle d'obcecacions generalitzades i sistemàtiques davant qualsevol qüestió. Es poden donar fenòmens aïllats, com la del barri de València que rebutja l'existència al seu si d'un centre de tractament de toxicòmans. Però amb diàleg, amb reunions i amb raonaments, estic convençut que la societat valenciana té un grau de sensibilitat i comprensió tal vegada major que d'altres comunitats que coneix.

—El director general de la RTVV, Amadeu Fabregat, ha despertat un antic conflicte, el de la llengua, en prohibir inquisitorialment paraules dels valencians al seu *Ens Públic*.

—Un director de televisió no és la persona més adequada per a prohibir o recomanar un idioma. Això ha de ser aconsellat per les acadèmies i els tècnics.

—¿És partidari que una comunitat autònoma reba la televisió d'una altra, veïna històricament i culturalment?

—Sóc partidari de totes les llibertats i de les mínimes prohibicions. Ara, cal veure altres aspectes. Primer que tot, el rerefons econòmic que dóna suport a aquests projectes. Perquè al ciutadà li pot costar de moltes maneres, tant perquè l'empresa siga ruïnosa com perquè siga massa ambiciosa i el contribuent estiga pagant més del que li correspon. Per descomptat, sóc partidari que cada poble mantinga la seua identitat, les seues tra-

dicions i que hi haja el mínim d'interferències d'unes a altres, i enemic de qualsevol model de colonialisme cultural. Ara, moltes vegades ens oblidem que vivim en patis de veïnat, i ens muntem unes petites bregues sense adonar-nos que es tracta de bregues de galls.

—¿Va consultar el ministre Corcuera amb el president Joan Lerma abans d'anomenar-lo delegat del govern espanyol?

—Només sé que el dia 4 de gener em va telefonar el ministre perquè em volia veure, i que el dia 5 el govern em va nomenar. I no vaig saber en absolut si havia fet consultes o no. Ara, considere que entra dins de la normalitat entre companys cridar-se i comentar. Però sembla que la decisió l'havien presa abans d'informar-me.

—¿Mai s'ha sentit vostè un virrei?

—No, ni per vocació, ni per la funció que he d'exercir: governar, coordinar, greixar maquinàries, i suavitzar, servir d'intermediari. Això de virrei és una estampa que ha passat a la història. I que bastants abusos va comportar.

—¿Com veu avui l'Estat de les Autonomies?

—El model d'estat que hem creat des de la Constitució, l'engranatge de les diverses administracions, és realment difícil de mantenir, de concertar en el seu perfecte funcionament.

—¿Ha pensat que és delegat després d'un corriment de càrrecs? ¿El PSPV-PSOE no comptava amb quadres propis per a aquesta institució?

—Sí, bé, però crec que l'elecció del delegat del govern no obeeix a aquests criteris. I, llevat d'excepcions, correspon més aviat als contraris. Tampoc ha d'establir-se que perquè siga català ha d'anar a un lloc o per ser extremeny a un altre. El president del govern disposa d'una sèrie de noms i, al moment que hi ha una vacant, és quan es produeix el nomenament. Excepte situacions conflictives,

on es necessita una persona que connecte, per exemple, culturalment amb el lloc on anirà destinada. Si no es produeix aquesta especial necessitat, prevalen més els criteris habituals.

—*Continuem parlant del seu ministeri, que no és sagrat.*

—*¡Ha, ha, ha!, ¿Quin és aquest ministeri, per cert?*

—*Vostè sonava com a ministre de Justícia.*

—*Bé, tots els militants tenim una oportunitat de ser ministres, però, vaja...*

—*Però el seu nom entrava en sorteig. Alguna vegada li va passar a prop la boleta...*

—*No sé, no sé, ¡d'això mai s'assabenta un!*

—*El senyor Carlos Solchaga no volia monolitismes. ¿Com hauria de ser la nova executiva federal del PSOE? ¿Amb ministres, sense ministres...?*

—Els càrrecs no van lligats necessàriament a l'eficàcia d'una executiva. Ha de estar composta, això sí, amb persones que puguen aportar solucions, per la seua experiència institucional, orgànica, d'edat... ¡A mi això tant em fa! Ara, hi ha una qüestió que sí que em preocupa greument, i que sempre he criticat al partit: l'acumulació de càrrecs. I això perquè jo, realment, des de la meua capacitat funcional no puc fer bé més que una cosa. ¡Hi ha personatges que poden fer-ne fins a tres! Però si jo sóc delegat del govern, és clar que no em compromet a ser secretari general d'una agrupació! I tampoc qualsevol altre càrrec que poguera igualment acumular-se. No veig per què alguns han de pretendre tenir el poder institucional, més l'orgànic, més la influència sobre grups d'afiliats. No, no hi estic d'acord, excepte en casos molt excepcionals, com podria ser a Madrid o en altres llocs, on per un caràcter excepcional i perquè realment trobem persones que reuneixen capacitat intel·lectual i de comunicació, i potser és que no hi ha un altre que el puga substituir. Una altra cosa és que alguns han copiat aquest model per al seu interès.

—*Si Leguina li haguera telefonat, ¿hauria estat a Madrid junt amb els ministres Barrionuevo, Almunia i Solana, recolçant-lo?*

—Estic molt desconnectat de la Federació Madrilenya i de la política del partit allà. Conec les coses que sap qualsevol a través dels diaris i, sí, sé que hi ha hagut un repartiment de poders com hi ha ací i en altres comunitats. Tal vegada, una de les excepcions siga Castella-La

Manxa, on el poder no s'ha repartit, sino s'ha adjudicat en la seua totalitat a una persona, i ella ha buscat el seu equip.

—*Es vostè, doncs, bon amic del president de Castella-La Manxa, José Bono...*

—Som companys... Tenim un projecte comú.

—*Bé, parlem de famílies i de posicions. ¿Com veu el pròxim congrés federal socialista?, ¿Quina és la seua proposta?*

—Mantinc una militància amb poques oportunitats d'activisme. Sóc de l'agrupació socialista de Ruidera, a Ciudad Real, amb 27 afiliats. Em dona molt poques hores el càrrec per anar-hi i assistir a as-

semblees, etc. Tampoc tinc, lògicament, aspiracions a integrar cap executiva, a pujar dins de la vida orgànica. Aleshores, jo porte el congrés a altres paràmetres. M'agradaria que fóra un gran pas en la recerca d'idees i de solucions per a problemes que els socialistes encara tenim pendent. Ens hem dedicat, era prioritari, a elevar el nivell de vida dels espanyols, a cobrir els defectes estructurals en xarxes de comunicacions, tant telefòniques com viàries, a millorar les estructures de les empreses i, per tant, les condicions de vida dels treballadors. Ara, compte, hi ha molts problemes pendents de resolució. Per exemple, la definitiva configuració de poders constitu-

cionals que no veig que acaben d'encaixar perfectament. Tinc la impressió molt sovint, i ho comprove pel càrrec, que tal vegada encara el poder judicial no ha comprès que, dins de la seua independència, té una missió molt més superior que la de deixar a cada jutge amb la sentència que vulga. Superior com la d'acoblar amb la resta dels poders de l'estat per a resoldre els problemes dels ciutadans. Veure com compatibilitza llibertat i seguretat, i quina cosa es fa amb aquesta petita delinqüència que no té, pel que sembla, cap remei, i que han de patir els ciutadans fins a dosis de desesperació. I no parlo només de responsabilitats del poder judicial, sinó també del

legislatiu. I, en definitiva, de nosaltres, del partit en el poder. La majoria dels alcaldes amb què parlo em diuen que pràcticament han complert molts dels objectius que s'havien proposat, però que encara els falta la tranquil·litat. Aquest és un discurs que encara es troba.

—*¿Quina cosa el preocupa més: el terrorisme, la inseguretat ciutadana, la conflictivitat social, les catàstrofes climatològiques?*

—Bàsicament, la convivència. Els fenòmens naturals incontenibles són de caràcter extraordinari, com ho és el terrorisme, que s'esdevé esporàdicament. Però els ciutadans hem de guanyar la batalla de la solidaritat i la pau social.

Tota la resta, les catàstrofes, és el que més em dol. Però el que més em preocupa és la convivència.

—*¿Té vostè controlats els àrabs integristes partidaris de la violència?*

— Ací no hi ha manifestacions d'integriste, afortunadament...

—*...D'un altre tipus, tal vegada...*

—Ens preocupa seriosament que no hi haja una contractació massiva d'africans per a campanyes agrícoles, com la recollida de cítrics, en condicions infrahumanes, per un salari de fam i sense aplicar els drets humans mínims que manen els tractats internacionals. Així, inevitablement, cauen en la delinqüència i s'alimenta fàcilment la xenofòbia.

—*Hem tingut un desastrós estiu d'incendis i la gota freda es troba a la cantonada. D'altra banda, aquest país necessita unes obres públiques urgents. ¿Quines previsions fa i quins són els seus objectius centrals?*

—Projectes? Bé, concloure tota la infraestructura viària de la Comunitat, solucionar el gran problema de la circulació a València, i millorar les comunicacions telefòniques i ferroviàries. I una especial dedicació per a eliminar les diferències socials. Tallar des de l'arrel la marginació, causa principal de la delinqüència. És preferible invertir diners en atencions socials que construir més presons o contractar més policia. Respecte a com encarar les greus qüestions climatològiques, pense que s'ha fet un important esforç en els últims quatre anys per a reforçar els equips humans de lluita antiincendis, en vehicles, avions i maquinària. S'ha multiplicat per cinc el capítol inversor. En els incendis continua sent molt important la desídia i la imprudència de les persones que visiten el bosc i la muntanya. La irracionalitat dels piròmans no arriba a voler arrasar tot un terme...

—*¿I les operacions especulatives?*

—No. Aquestes es localitzen en llocs molt concrets. Si fóra només això no crec que es cremaren tan grans extensions. Quant a les inundacions, estan preparats tots els mecanismes de què disposem, i la xarxa d'alerta garanteix el contacte entre tots els centres d'observació. Ara, la tranquil·litat vindrà definitivament quan les tres preses de la capçalera del Xúquer estiguen finalitzades. Sobretot, Escalona i Tous, que té termini de finalització per a la tardor del 94, i du un bon ritme d'obra.

Ismael L. Belda